

הפנסאי

מְנַשֵּׁר שְׂבוּעֵי מִבֵּית
 "פְּנִסָּאִים צְעִירִים"

גְּלִיוֹן ז'

שֶׁלַחן שַׁבָּת

בואו, אתם מזמנים
 אצלנו - מהלמודים נהנים

את שמי, ישראל אריה לייב, אני נושא בגאון. נקראתי על שם אחיו של הרבי, ששומח כל כך בכל פעם שספרו לו על דברים שנעשו לעלוי נשמתו. איזו זכות!! ביום ששי, י"ג באיר, יום היארצייט שלו, אפלו עלינו על קברו בצפת וקראנו פרקי תהלים. קשה היה שלא להתיחס לענין בסעודת שבת.

אריה ישראלי

"בשיחה שהרבי אמר ביום היארצייט של אחיו, הוא למד כיצד בשלושת השמות, ישראל-אריה-לייב, טמונה הוראה להנהגת היהודי בעבודת השם.

"ישראל - ראשי תבות: יש ששים רבוא אותיות לתורה. הסבה לכך שמספר אותיות התורה הוא כמספרם של נשמות ישראל היא כיון שלכל נשמה יש את האות בתורה ממנה היא שואבת את חיותה.

"עלינו לזכר ששרש חיותו של כל יהודי הוא מהתורה הקדושה, וחובה עליו למלא בדיוק את מצוותיה וחוקיה.

"השם אריה מזכיר לנו את האריה, ואת המשנה בפרקי אבות שמורה ליהודי להתגבר כארי כדי לעשות את רצון אבינו שבשמים. השם הזה מלמד אותנו להשתמש בתכונת התקיפות של האריה לכל מצוות התורה אליהם אנו קשורים בחזק, כפי שלמדנו מהשם הראשון.

השם השלישי, לייב, מוסיף עוד משמעות מיוחדת לדברים. לייב הוא תרגום של השם אריה לשפה אחרת, שאינה לשון הקדש. מכאן ההוראה לנצל את התקיפות לצורך קיום כל המצוות כן, כולל גם אלו שכרוכות עם הדברים הנשמיים."

(מעבד על פי שיחת י"ג איר תנש"א)

זה היה קצת מוזר. באמצע סעודת שבת בבית שלנו נכנס ר' מוישה, האחראי על חברת תהלים, והביא לי קרמבו מתוק. הגשתי את הקרמבו לפה, אבל משום מה הרגשתי את הקרם על המצח. איך זה יכול להיות? נסיתי להבין.

"ישראל, ישראליק" קולו של אבא עצר אותי מהמחשבות על הקרמבו במצח, שניה לפני שחשבתי שהצלחתי להבין איך הקרם טפס כל כך גבוה. "אני מבין שאתה עיף", אמר אבא והושיט לי מפית, "אבל כדאי שתתאמץ להחזיק מעמד".

אה, הבנתי. פנראה שמרב עיפות נרדמתי על שלחן השבת. כל המעשייה עם הקרמבו בכלל התרחשה בחלום, והדבר הדביק הזה על המצח הוא פנראה החומוס שהיה בצלחת כשהראש שלי נחת לתוכה.

המעבר מהחלום המרתק לסעודת השבת החגיגית היה חד מדני. "אני עיף", נסיתי לומר בקול ישנוני, אבל אבא לא ותר. "זה ממש לא מתאים להכנע לעיפות", פסק בקולו הסמכותי. "לא מתאים לשם הזה, לא מתאים לזמן הזה. בקצור - לא מתאים!".

עד כמה שהייתי עיף, המלים של אבא 'הקפיצו' אותי. נכנסתי למצב של ערנות שיא. שמחתי על ההזדמנות לשמוע קצת על מי שעל שמו אני קרוי.

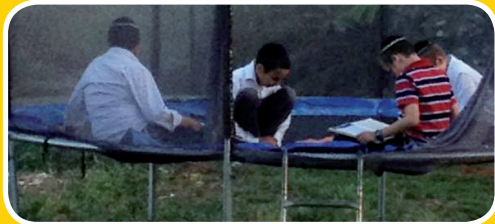
חנות הפנסאים הנקודות שוות לכם הרבה...

חיגו עכשו למוקד הטלפוני, והזמינו את הספרים שברצונכם לקנות בהתאם לכמות הנקודות שברשותכם • ההזמנות ישלחו לביתכם באמצעות הדאר.

העולם נכבש...

איך? הרבי הורה:
על ידי למוד התורה!

פנסאים צעירים במשעולי כפר חב"ד

תמונה שנשלחה למערכת מתעדת כמה מתלמידי כפר ח' באהלי תורה שנצלו את השמש האביבית כדי לשקע בלמוד מתוך חוכרות "חסיד ירא-שמים ולמדן".

למדת בחברותא? שלחו תמונות למדור זה לכתבת המערכת, בדיסק או בדאר האלקטרוני. נא לצין את שמות הלומדים ואת מקום המגורים

הוראות ועדכונים
לחילי צבאות ה'
ממפקדת הפנסאים

בפקדה!

חילי צבאות ה', הפנסאים הצעירים!

כשלוש מאות רכישות התבצעו בחנות הפנסאים החדשה בשבוע האחרון. הרכישות התבצעו דרך המערכת הטלפונית, הספרים שנרכשו - "טועמים גאלה" והסט "בשכר ובקומץ".

חלק מהחילים בחרו לשמור את הנקודות להמשך המבצע, כאשר ספרים נוספים יגיעו למדפי החנות המיוחדת שלנו. נקודות שעדיין לא נצלו - שמורות עבורכם במערכת.

הרכישות שהתבצעו כבר נשלחו באמצעות הדאר, ובימים הקרובים צפויים להגיע לבתיכם.

במדה וההזמנה לא הגיע אליכם בתוך שלושה שבועות, אנא צרו קשר והשאירו הודעה במערכת הטלפונית. נציג המשרד יחזר אליכם בהקדם.

עלו והצליחו!
מפקדת הפנסאים

אבוקה בווערת

האור מציתים
החשך מגרשים

מבעירים אבוקה | פרק שני

"טוב", פתח אלי את האספה כשהשלושה כבר ישבו בחדרו המרוח. כילד זקונים, שכל אחיו גדולים ממנו בשנים רבות, היה לאלי מרחב מחיה גדול והחברים אהבו לבוא לשחק בביתו.

גם היחס מאמו של אלי, הגברת אהרן, היה חביב. בעוד שאמותיהם של שאר החברים היו עסוקות בטפול בתינוקות הקטנים שלהם, היתה אמו של אלי פנויה לארח את חבריו של בנה בכבוד מלכים.

בפעם הזו למשל, כאשר רק נכנסו השנים לבית משפחת אהרן, הציעה להם אמו של אלי לטעום מעוגיות השוקולד הזעירות שממש עכשו יצאו מהתנור. "הרגע סימנו לאכול ארוחת צהרים", נסה דוד להתחמק, יוסי מאחור הנהן בראשו במרץ.

"טוב, בסדר", חזרה הגברת אהרן למטבת, אך עוד לפני שהשנים הספיקו להתפלא כיצד היא 'ותרה' להם על המטלה הכבדה, 'לחסל' הרי עוגיות מתוקות, שבה הגברת לכוונם כשביתה צלחת ענקית עמוסה בעוגיות הקטנטנות שריחם נדף למרחוק.

ביתה השניה החזיקה גברת אהרן קנקן פטל אדום צונן שאגלי הזעה הקרה על דפנות הזכוכית עוררו את צמאונם של השנים. "הנה, אנחנו נקח את הכבוד לחדר", הציע יוסי ולקח את קנקן השתייה מידה של הגברת. דוד הצטרף גם הוא למשימה ואחז בשתי ידיים את צלחת העוגיות.

אלי, שבדיוק סים את ארוחת הצהרים, אחז בידו ערמה של כוסות חד פעמיות, וכך התחילה האספה באמירת ברכות: "בורא מיני מזונות" ו"שהכל". אך נחזר לתחלתה הרשמית של האספה, כאשר אלי פתח את פיו.

"חשבתי על הרעיון הזה כבר הרבה זמן, ואני חושב שאנחנו צריכים להקים חבורה". יוסי ודוד הביטו זה בזה בפליאה, אך אלי מהר להבהיר:

"אני לא רוצה שנגעשה פעולות מאתגרות או מעשים מיחדים שעושים לידים בחבורות עליהם קוראים בדרך כלל בספרים. אנחנו הרי פנסאים צעירים, והמשימה העקרית שלנו היא להוסיף באור, חשבתני שאם תהיה לנו חבורה עם משימות מגדרות נעשה את תפקידנו טוב יותר".

שתיקתו של אלי בסיומו של הנאום הקצר היתה רבת משמעות ונכר היה שיש לו רעיון למשימתה הראשונה של החבורה, לכן מהרו השנים להסכים עם הרעיון שהציע חברים ולהסכית און להמשך דבריו.

"חשבתי על שם לחבורה", המשיך אלי, "אבוקה בווערת. יש לי גם רעיון למשימה הראשונה..."

המשך יבוא...

יוצא לאור על ידי מערכת פנסאים צעירים שעל ידי ארגון הפנסאים
T.D. 747 כפר חב"ד | Panasaim.Alon@gmail.com

• נא לשמור על קדשת הגליון •